

Berend klom een ladder op; boven de koeien was zijn bedstede. Nelia ging met nicht Matje mee naar boven en wenschte Steven een hartelijk „wel te rusten” toe. Ze hield veel van dien jongen met zijn stille, zorgende manieren. Ze had hem graag vroolijk en jong gezien — pas zeventien jaar en dan al zoo'n oude man.

Steven hielp Bas het licht uitdoen en ging daarna naar de kleine opkamer met de blauwachtig witte muren, waar een kanariegele deur zijn bedstede van de kamer scheidde en waar 't groote kabinet stond, waarin moeder het geld bewaarde. Een reusachtig kabinet met een schat van koper, prachtig gepoetst, lofwerk. 't Was nu stil binnen op de hoeve. Toch kon niemand den slaap vatten, terwijl de wind van tijd tot tijd zacht klagend tegen de groote deeldeer floot en Turk bijna den ganschen nacht jankte en met zijn ketting rammelde.

.
Eentonig gingen de jaren op het Heihuis voorbij. Nelia was getrouwd en in haar plaats een Grietje gekomen . . . een flink gezond kind van een jaar of veertien.

Twee jaar geleden was Steven aangenomen; hij was nu twintig . . . een lange, stevige boer met een mager, verbrand gezicht en groote, droomerige oogen, die eigenlijk niet bij dat gezonde gezicht pasten.

Eens had hij gehoord, dat moeder, vlak na den dood van Mieke en Jan, zich van kant had willen maken. Bas had hem den boom gewezen, waaraan grootvader zich opgehangen had en toen had het idee hem niet losgelaten, dat moeder het weer eens probeeren zou.

„Maar Steven, je moeder is geen Van der Mark, het zit in de Van der Marken, hoewel, je vader is toch weer gewoon aan gevatte koude gestorven. Haal zulke dingen toch niet in je hoofd, 't is zonde en schande,” vind Bas.

„'t Kan overgewaaid zijn,” meende de jonge boer van het Heihuis en hij, op zijn beurt vervolgde moeder met overdreven raadgevingen en wenken. Ze kon met opzet onvoorzichtig zijn om ziek te worden en te sterven.

„Pas toch op voor tocht, mensch” of „eet geen kool, dat is zoo razend zwaar; ben je nu wel gezond, heelemaal, voel je nergens pijn, nooit?”

Ze knikte van neen, weemoedig lachend en hij vertelde niet, dat één der schaatsjes op de vliering gevallen was. Weer een onheil? 't Was zoo'n kleintje van Mietje geweest. Wat zou het beduiden?

Met verbazing luisterde hij soms naar Grietje's gezang, 't klonk zoo vreemd op die stille, afgelegene hoeve.

„Heb je zoo'n plezier in je leven, kind?” vroeg hij eens.

„Ja baas, of ik!”

Hij kreeg plezier in haar vroolijkheid en betrapte er zich op, als op iets onwaardigs, dat hij zoo kon verlangen naar opgewektheid en leven. Maar hij was onhandig geworden, hij kon niet met de menschen omgaan. In zijn waardigheid als boer van 't Heihuis ging hij iedere week naar de markt, doch hij bezocht de herbergen niet, liep niet met andere boeren de boerinetjes na, maar was gansch in zichzelf gekeerd.